

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 228/03-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť M. R., bytom B., zastúpeného komerčnou právničkou JUDr. J. H., B., ktorou namietal porušenie svojho práva rozhodnutiami Okresného úradu práce v Partizánskom z 30. januára 1997 č. SZN-161/97 a Krajského úradu práce v Trenčíne z 24. marca 1997 č. KÚP-22/odv./339-Bt , a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. R. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. septembra 2003 doručená sťažnosť M. R., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho práva rozhodnutiami Okresného úradu práce v Partizánskom (ďalej len „okresný úrad práce“) z 30. januára 1997 č. SZN-161/97 a Krajského úradu práce v Trenčíne (ďalej len „krajský úrad práce“) z 24. marca 1997 č. KÚP-22/odv./339-Bt, pričom sa domáhal vydania rozhodnutia, v ktorom by ústavný súd vyslovil porušenie jeho práv, označené rozhodnutia zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie okresnému

úradu práce za účelom priznania podpory v nezamestnanosti v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 387/1996 Z. z. o zamestnanosti v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zamestnanosti“). Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ mal byť zastúpený komerčnou právničkou JUDr. J. H., B., ktorá sťažnosť taktiež podpísala. K sťažnosti však nebolo pripojené splnomocnenie na jej zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom, tak ako to ustanovuje § 20 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažovateľ uviedol, že 6. marca 1996 s ním zamestnávateľ rozviazal pracovný pomer okamžitým zrušením, avšak v konaní vedenom na Okresnom súde v Topoľčanoch pod sp. zn. 6 C 98/96 bolo rozsudkom z 30. mája 1996, ktorý sa stal právoplatným 12. júla 1996, určené, že okamžité zrušenie pracovného pomeru je neplatné. Následným uznesením toho istého súdu z 2. februára 2000 č. k. 6 C 98/96-128 bol schválený zmier tak, že sa určilo, že jeho pracovný pomer u zamestnávateľa trval od 7. novembra 1995 do 31. decembra 1996. Sťažovateľ požiadal okresný úrad práce o zaradenie do evidencie nezamestnaných a o priznanie podpory v nezamestnanosti. Rozhodnutím okresného úradu práce z 30. januára 1997 č. SZN-161/97 bol síce zaradený do evidencie nezamestnaných, ale nepriznala sa mu podpora v nezamestnanosti z dôvodu, že nespĺňal podmienku platenia príspevku na poistenie v nezamestnanosti najmenej 6 mesiacov, ale iba 5 mesiacov a 28 dní, keďže sa vychádzalo z toho, že jeho pracovný pomer mal trvať len od 7. novembra 1995 do 6. marca 1996, a nie do 31. decembra 1996, ako o tom rozhodol súd. Proti rozhodnutiu podal odvolanie, avšak rozhodnutím krajského úradu práce z 24. marca 1997 č. KÚP-22/odv./339-Bt bolo odvolanie zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie potvrdené. V ďalšom sa navrhovateľ domáhal nápravy návrhom na obnovu konania sťažnosťou podanou Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, sťažnosťou podanou Ministerstvu financií Slovenskej republiky, ako aj podnetom podaným Okresnej prokuratúre v Trenčíne. Všetky tieto pokusy však boli bezvýsledné. Navrhovateľ je toho názoru, že došlo k porušeniu zákona.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 24 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Zo sťažnosti sťažovateľa, ako aj zo spisu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 17/02 je zrejmé, že sťažovateľ sa v tej istej veci už obrátil na ústavný súd, ktorý jeho pôvodný návrh zo 14. februára 2002 doručený mu 22. februára 2002 uznesením č. k. I. ÚS 17/02-10 z 13. marca 2002 odmietol pre nepríslušnosť (nedostatok právomoci) ústavného súdu na jeho prerokovanie.

Opakovaná sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu 19. septembra 2003 (obsahovo ide o pôvodný návrh zo 14. februára 2002, ktorý bol opakovane podaný) sa teda týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol.

Z ustanovenia § 24 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde vyplýva neprípustnosť takého návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ktorý sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, vrátane prípadov, v ktorých bol návrh odmietnutý pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok v zákonom

ustanovených podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu podmienky konania opakovane neboli splnené

Uznesením č. k. I. ÚS 17/02-10 z 13. marca 2002 rozhodoval ústavný súd o podmienkach konania a odmietol sťažnosť pre nepríslušnosť (nedostatok právomoci) ústavného súdu na jej prerokovanie. V tejto súvislosti ústavný súd v označenom rozhodnutí uviedol: „Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že príslušnosť (právomoc) ústavného súdu rozhodovať o porušení základných práv alebo slobôd je daná iba subsidiárne v prípade, ak o tom nerozhoduje iný súd.

Podľa § 131 ods. 4 zákona o zamestnanosti sú právoplatné rozhodnutia Národného úradu práce preskúmateľné súdom.

Podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku fyzická alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím správneho orgánu, mala možnosť podať žalobu na preskúmanie takéhoto právoplatného rozhodnutia. To znamená, že o ochrane práv navrhovateľa bol príslušný rozhodovať všeobecný súd. Navrhovateľ však toto svoje právo nevyužil.

Vzhľadom na to, že príslušnosť (právomoc) ústavného súdu na konanie o sťažnostiach je daná len vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd, a keďže v tomto prípade bola daná právomoc všeobecných súdov, bolo potrebné návrh na začatie konania odmietnuť pre nepríslušnosť (nedostatok právomoci) ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.“

V čase opakovaného podania sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu sa podstatné okolnosti týkajúce sa podmienok konania pred ústavným súdom, z ktorých vyplýva nedostatok jeho právomoci na prerokovanie uvedenej sťažnosti, nezmenili (odhliadnuc od pristúpenia ďalšieho zákonného dôvodu odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre oneskorenosť v zmysle § 53 ods. 3 uvedeného zákona).

Nemožno teda konštatovať, že v ďalšom návrhu sťažovateľa už podmienky konania v zmysle § 24 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde boli splnené.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 24 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. októbra 2003